

Bergson Winter Challenge 2007

a-vent:	Bergson Winter Challenge 2007	datum:	1-4 maart 2007
locatie:	Karpacz, Polen	teamleden:	Winfried Bats, Thijs Horbach
afstand:	150kilometer		
duur:	40 uren		
disciplines:	Oriënteren, trekking, mountainbiken en special tasks	auteur:	Thijs Horbach

Sheepmonsters en de NAACtslak

In de stromende regen gezadeld met een grote rugzak en een zware weekeindtas haast ik me op mijn mountainbike naar het station. Doorweekt stap ik in de intercity naar Deventer, waar Winfried op me staat te wachten. Uren rijden we naar het eind van een regenboog, die zijn mooiste kleuren laat zien. Mijn eerste grote buitenlandse AR avontuur gaat beginnen.

In Karpacz heeft de sneeuw plaats gemaakt voor regen. Veel regen. In het hotel horen we dat bij de masters veel uitval is i.v.m. met de koude en natte omstandigheden en dat het boven op de Sneska tot 200km/h stormt. We besluiten om de spikebanden van de fiets te halen en morgen vroeg een verkenningsrondje te maken om zo de sneeuwcondities in te schatten.

De racebase is dit jaar in een schoolgebouw. Na de inschrijving krijgen we met vijf andere teams een klaslokaal aangewezen. Het lokaal is in no-time omgebouwd tot totale chaos. Naast ons slaapt een Pool in paars fluoriserend integraal ondergoed. Net voor de briefing blijkt dat hij daarover zijn fietsbroek gaat dragen. Winfried en ik vragen ons af hoe hij met de ritssluiting op zijn achterste lekker kan fietsen.

Bij de briefing wordt gewaarschuwd voor de sterke storm die op komst is. We krijgen twee grote kaarten met de volledige route erop uitgereikt die we vakkundig verknippen om ze passend in kaarthoezen te krijgen. De rugzakken worden gevuld en de gearboxen ingeleverd.

Vol goede moed verruilen we de droge base voor de natte regen. Na wat interviewtjes en teamfoto's begint men in het pools af te tellen. Als iedereen begint te rennen begrijpen we dat ze bij tien begonnen waren.

De eerste etappe is een 5 kilometer run, deels in de regen. We vinden het ene na het andere Cp snel en soepel. Het krioelt van de teams. Onze schoenen zijn inmiddels doorweekt door de padjes die meer weg hebben van beekje. Dat belooft nog wat. Bij de start aangekomen staan er nog opvallend veel fietsen. We zitten goed in de race. Snel beginnen we aan de 75km lange fiets etappe. We besluiten om de offroad tracks zoveel mogelijk te mijden om modder te voorkomen. Via een mooie lange klim bereiken we de eerste sneeuw. Binnen 5 meter lig ik dan ook gestrekt naast mijn fiets. Boven op vinden we het eerste Cp, een tentje met twee polen er in. Diep respect voor deze mannen die 4

dagen in een tentje zitten wachten op voorbijgangers. De afdaling is koud en guur. We komen in een wirwar van kleine straatjes, waarvan de straatnamen meer op elkaar lijken dan verwacht. Beneden bij een beek komen we tot de conclusie dat we te ver zijn afgedaald zijn. Via een lang bospad waar de wind mikado met de bomen heeft gespeeld bereiken we het tweede Cp. De Cp's zijn mooie meestal hoge punten in het landschap. Ze zijn te bereiken via lange fiets-duw-paadjes of eindeloze trappetjes. Nadat we de fietsen weer via de trappetjes naar beneden gedragen hebben blijkt mijn achterband plat te zijn. Snel en vakkundig plakken we hem. De weg naar Cp3 is vlak en we hebben de wind in de rug. We voelen ons goed en zijn in ons ritme gekomen. We liggen 3 uur voor op het deadlineschema. We versnellen het tempo en knallen richting Cp3.....**"KNAL!!!!"**...klinkt het. Mijn achterband is meteen plat....

Nadat we de binnenband vervangen hebben zien we dat de buitenband een scheur van ongeveer 10cm heeft. De binnenband puilt eruit. Het ziet er vreselijk uit. Is dit dan het einde van het poolse avontuur? We zijn slechts 20km op weg. De opties zijn beperkt een nieuwe band kopen (om 3uur 's nachts in een verlaten gebied in Polen??), lopen (minimaal 55km) of iets anders... We kiepen de rugzakken ondersteboven en zoeken naar mogelijkheden. In het EHBOpakket zit sporttape en een kartonnetje. We plakken dit samen met de kapotte binnenband aan de binnenzijde van de buitenband. Nadat we de binnenband weer opgepompt hebben puilt hij nog licht uit. We knopen stroken van de kapotte binnenband strak om de buitenband, om zo de uitpuiling te beperken. Om het wiel rond te laten draaien moeten we de achterrem demonteren.

Voorzichtig gaan we weer op pad. Elke keer als de constructie het frame raakt en elke keer dat de bobbel de grond raakt krijg ik een stoek. Het ritme went snel. Uit voorzorg ren ik de onverharde hobbel stukken en voorkom hoge snelheden in de afdaling. Maar het houdt (voor zolang het ook duurt).

De route verloopt via kasteelruïnes en grotten waar we Cp's moeten zoeken. In het vroege ochtendgloren moeten we via een oneindig sneeuw-fiets-duwpad naar een uitzichtspunt bovenop een rots. We hebben beide last van dichtvallende oogjes maar proberen het tempo hoog te houden. Bovenop de uitkijkrots overzien we de mooie omgeving. Talloze heuvels en rotsen, afgewisseld met witte bergen. Gelukkig heeft de regen inmiddels plaats gemaakt voor harde wind. De polen bij het Cp zitten knus bij een vuurtje, evenals een uitgeput en verkleumd masters-team. We mogen de fiets ook weer naar beneden duwen, wat gelukkig iets makkelijker gaat.

Cp7 ligt in een oude spoortunnel. Omdat de afdaling naar het spoor steil en modderig is, laten we de fietsen boven liggen. Na 1,5km door de tunnel

gelopen te hebben bereiken we een tentje. " where is your bike. I'm sorry, you have to bring it here" klinkt het. Met zware benen lopen we de spoortunnel uit wetende dat we dadelijk met de fiets weer datzelfde stuk terug mogen over die ellendige kiezels. Om niet weer hetzelfde stuk tunnel te hoeven zien besluiten we om de tunnel door te steken.

Het volgende Cp ligt op een hoge col bij de Tsjechische grens. Tijdens de klim over een steeds witter wordende weg komen vele Nederlandse supporters ons tegenmoet. Leuk al die support. Helaas hebben de wintertoeristen zomerbanden en ze hebben alleen aandacht voor de weg. Op de col komen we een Pool tegen die na uitval van zijn maatje alleen verder is gegaan. Hij ziet er nogal verdwaald uit. De afdaling die volgt is zwaar, we lopen het grootste deel door knie-heup diepe sneeuw en laten de fiets rollen over het oppervlak.

Beneden wacht ons een ertsmijn verkenning. We moeten twee Cp's zoeken via de toeristische rondleiding. In de mijn komen we poppen van mijnwerkers tegen die elke keer weer tot een schrikreactie leiden. De Cp's vinden we snel. Na een ontbijt van M&M's racen we naar de TA. Met ongeveer 90 km op de teller komen we bij de TA, hier wacht ons een uitgebreid ontbijt van soep, een heerlijke taart van Mirjam, chips, worst, koekjes en droge schoenen.

De wissel is snel gemaakt. Binnen 30 minuten lopen we richting de bergetappe, die door de organisatie helaas is aangepast i.v.m. de storm. De Sneska is vervangen door een lange traverse op gematigde hoogte. De eerste klim is 600 hoogtemeters. In gestaag tempo lopen we omhoog, de sneeuw wordt steeds dieper en het pad van onze voorgangers is inmiddels verdwenen onder de verwaaide sneeuw. Het gaat goed met alleen goretex sportschoenen en gamaschen aan. Het bos wordt dunner en de wind speelt mooi met de overgebleven luciferbomen. Het Cp is

wederom een tentje met twee Polen erin, die daar al drie dagen zitten te wachten op passerende teams.

Op de top komen we in een stevige sneeuwstorm twee toerskiërs tegen, die op een mooie afdaling mogen rekenen. Tijdens de afdaling trekt het opeens open en voor ons ligt een zomers landschap zonder sneeuw. Een raar contrast. Een kerstmisachtig bos met uitzicht op zomerse weiden.

Tijdens de tweede klim begint het weer schemeren. Beurtelings lopen we zwalkend te slapen. Winfried legt me het principe van een 'powernap' uit. Even later vinden we een zeer geschikte kribbe. Van hieruit vertrekken we een kwartier naar dromenland. Koud en stijf word ik wakker van een flits. Winfried staat foto's te maken voor de AMI-kerstkaart

van 2007. Ik lig er blijkbaar bij als een kerstkindje in de kribbe. Het eerste kwartier na de 'powernap' voel ik nog geen power maar vooral kou. Na een half uur bereiken we het volgende Cp een mooie berghut waar we een warme kop thee krijgen. Aan de neiging om hier te blijven geven we niet toe. Een snelle afdaling brengt ons weer naar Karpacz. Nog een beklimming van 400 hoogte meters staat op het programma. Het is wederom een lange eindeloze klim naar een verlaten vlakke. Alle sporen zijn uitgewist. Gelukkig is de sneeuw redelijk compact, waardoor we niet te ver wegzakken. Boven hebben we ook het laatste punt van deze trekking binnen. Op naar de TA.

Op de TA vervangen we snel mijn achterband door een spikeband en monteren we de remmen weer. We vullen onze rugzakken met proviand voor de rest van de race. Op de TA liggen wat teams te slapen, ook lopen er veel uitgevallen teams rond. Laten we zorgen dat ons dat niet meer gebeurt!

We springen weer op onze fiets en beginnen aan de lange klim naar de inmiddels bekende col. De eeuwige stoek heeft plaats gemaakt voor een monotoon geratel van de spikeband. Blij dat ik weer gas kan geven, rijden we naar het volgende Cp bij een klooster. Hierna dalen we af naar de tweede TA, een mooie berghut. We besluiten een tweede powernap te nemen zodat we helder aan de oriëntatieloop kunnen beginnen. 10 minuten later (of is het een uur en 10 minuten later?!) worden we geradbraakt door de warmte wakker. Snel vertrekken we naar de twee moeilijkste punten ergens diep in de bossen. Het volgende CP is een abseil. Winfried trotseert de hoogte en laat zich langs het touw naar beneden zakken. Niet veel verder ligt een Cp waarbij ik via een glibberige en mossige spleet op de rotsen probeer te komen. Ze gaan bij deze race wel uit van enige trichtsicherheit. In een mooi in de rotsen gebouwde kasteelruïne moeten we wederom een Cp zoeken. Met slaperige oogjes speuren we snel het kasteel af. Nog drie te gaan! Nog steeds liggen we ongeveer drie uur voor op het deadline-schema.

Het volgende Cp ligt op, bij of in een valkachtige rotsformatie. We kiezen voor een doorsteek. Het wordt alweer langzaam licht. Tussen de jonge dennenboompjes zien we tegelijk schapen staan. "Zijn het wel schapen?!" "Ja, kijk ze bewegen..." "of toch niet..." We twijfelen allebei! Wat maakt het ook uit.. Even later stap ik over een Sheepmonster heen. Het blijkt een grote graspol te zijn. Overall in het bos duiken sheepmonsters op, variërend van schaap tot mooie vrouwen. Ergens tussen dromen en werkelijkheid bereiken we de rotsformatie. Systematisch speuren we de hele rots af naar Cp 19a. Er lopen ook andere teams rond die bij het verlaten van de plek een Cp-face* opzetten. Na 1 ½ uur zoeken op deze rots en de rotsen er direct naast besluiten we door te gaan. Onderweg naar het volgende Cp komen we een team tegen dat ons vraagt of we het Cp

wel gevonden hebben. Het moet er namelijk hangen, volgens de mensen op het TA. Even twijfelen we of we terug moeten gaan.. " Nee, laten we eerst die andere Cp's zoeken." Zo gezegd zo gedaan. We haasten ons naar de laatste drie Cp's, als deze gevonden zijn moeten we nog een 30 meter hoge abseil maken. De voorsprong op het deadlineschema is inmiddels geslonken tot minder dan 2 uur.

Als we bij de TA aankomen zijn alle andere fietsen al weg. We vragen aan de wedstrijdleiding of het punt 19a er daadwerkelijk hangt "Ja" is het antwoord. De consequentie van het niet knippen van dit punt zal onherroepelijk diskwalificatie zijn. We hebben maar een blik nodig om in volle sprint naar het ¾ uur verder gelegen punt te gaan. Winfried belooft me een bier als we het Cp alsnog vinden. Binnen 10 minuten hoor ik uit een schoorsteenachtige grot een hard gebrul. Het is Winfried die het CP heeft geknipt. Blij huppelen we terug naar de TA. De organisatie is het punt al aan het afbreken. We liggen nog 1.15 uur voor op deadlineschema. De laatste etappe is wederom 20 km fietsen. In een snel treintje racen we richting de laatste special task, een tyrolian traverse. Zoals het bij een winter challenge hoort begint het nu hevig te sneeuwen. Als we bij het laatste CP aankomen, staan er wel drie cameraploegen en hordes fotografen te wachten. Het lijkt wel de première van een Hollywood film. Handig slalommen we tussen al die pers door en met de laatste krachten in onze armpjes trekken we ons naar de overkant. De laatste 3 km worden we begeleid door een camerateam van de Poolse nationale tv. We komen na 38:42 uur als 15e over de streep. Het blijkt een slachtveld geweest te zijn. Maar 17 van de 54 teams hebben de race uitgelopen.

Direct na de finish gaan we naar de eerste de beste kroeg om het beloofde bier te nuttigen. We evalueren de race.

Thijs: "Ik vond die 150km veel zwaarder dan bij de NAAC"

Winfried: " Wat bedoel je met NAAC??",

Thijs: "Je weet wel die 24 uren wedstrijd in Nederland"

Winfried: "O ja met NAACtslak enzo" en mompelt nog iets onverstaanbaars

Winfried schrikt op. Het is tijd om te gaan slapen!

Onze slaap wordt helaas nog opgehouden door een schroef die in de voorband van de auto zit. Maar gelukkig is de organisatie zo lief om dit

vollendig voor ons te regelen. Hulde!!

Volgend jaar weer!

**Cp-face is een AR variant van de welbekende pokerface. Hierbij is het niet duidelijk of ze het Cp al hebben of slechts doen alsof.*

Race website: http://www.adventurerace.pl/en/bwc2007/index_bwc.htm

Team website: <http://team-ami.nl>